

Arrest

nr. 78 931 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die loco advocaat T. DE KEUKELAERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 28 april 2008 een eerste asielaanvraag in België in. Op 9 februari 2009 is het beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 22 849.

1.2. Op 5 januari 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 13 januari 2012 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

“Overwegende dat betrokkene op 28.04.2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 26.01.2008 van het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 11.02.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 05.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een kopie (per mail) van een attest van het politiekantoor van Kabala dd. 01.12.2010 voorlegt waarin het probleem van betrokkene bevestigd wordt. Overwegende dat betrokkene kopie (per mail) van een attest van ‘Police Headquarters. Upper Ladies ‘Mile. Makeni dd. 21.09.2011 voorlegt waarin vermeld wordt dat de twee dochters van betrokkene bij zijn oom P.B.D. te Dalakuru verbleven zouden hebben totdat hij onder druk van de Dalakuru gemeenschap (omwille van de daden van de betrokkene) samen met de twee dochters van betrokkene op februari 2011 gevlucht zou zijn uit Dalakuru. Overwegende dat kopieën niet op een adequate manier beoordeeld kunnen worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat bovenstaande documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene met bovenstaande documenten verder bouwen op zijn eerste asielrelaas, gelet het feit dat het CGVS en de RVV het asielrelaas van betrokkene als ongeloofwaardig bestempelde, zo stelde de RVV: “De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.” Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat de huidige verklaringen van de betrokkene bovendien niet van die aard zijn dat ze het weinig geloofwaardige karakter van zijn eerste asielaanvraag kan teniet doen. Overwegende dat betrokkene een kopie (per mail) van de geboorteakte van zijn dochter U.F.D. dd.18.07.2011 en een kopie van de geboorteakte van zijn oudere dochter B.H.D. dd. 18.07.2011 voorlegt waarin vermeld wordt dat betrokkene de vader van beide kinderen. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat bovenstaande geboorteaktes bewijst dat betrokkene twee dochters zou hebben, maar overigens geen indicatie zijn aangaande de problemen die betrokkene aanhaalt. Overwegende dat betrokkene een kopie (mail) van ‘Discharged Card’ van zijn dochter B.H.D. voorlegt waaruit blijkt dat ze opgenomen werd in het regeringshospitaal van Kabala van 12.06.2010 tot 08.07.2011 omwille van maagproblemen. Overwegende dat betrokkene een kopie (per mail) medisch voorschrift voor B.H.D. dd. 08.07.2011 voorlegt. Overwegende dat deze documenten geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene alsook een email van het Belgian Red Cross gericht aan Sierra Leone Red Cross dd. 02.02.2011 voorlegt aangaande twee documenten. Overwegende dat deze e-mail enkel bevestigd dat deze documenten elektronisch verstuurd werden door Sierra Leone Red Cross. Overwegende dat betrokkene uittreksels van het e-mailverkeer tussen BCHV en Sierra Leone Red Cross dd 06.07.2011, dd. 14.07.2011 en 04.10.2011 voorlegt waarbij de geboorteaktes van de kinderen, het medisch attest van B.H.D.verstuurd werden. Overwegende dat deze e-mail enkel bevestigd dat deze documenten elektronisch verstuurd werden door Sierra Leone Red Cross. Overwegende dat er in de begeleidende brief dd. 14.12.2011 van de advocaat vermeld wordt dat het Rode Kruis een erg betrouwbare internationale reputatie zou hebben, waardoor er voor de stukken die via het lokale Rode Kruis in Sierra Leone bezorgd werden een vermoeden van waarheidsgetrouwheid zou bestaan waardoor ze als bewijs van de actuele situatie zouden kunnen dienen. Overwegende dat kopieën niet op een adequate manier beoordeeld kunnen worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan ook al werden ze per mail toegestuurd door een betrouwbare organisatie. Overwegende dat betrokkene een kopie van een brief van Tracing dd. 19.10.20 voorlegt waarin vermeld wordt dat F. en B.D. gelokaliseerd zouden zijn bij hun nonkel en dat ze graag meer zouden weten over hun broer (doorgestreept en vervangen door vader) O.. Overwegende dat betrokkene een kopie van een brief van het Rode Kruis Vlaanderen voorlegt waarbij wordt verklaart dat er een dossier opsporing contactherstel kinderen opgestart wordt dd. 22.10.2009. Overwegende dat deze documenten geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene een kopie van een document van O.M. dd .21 .01.2011 voorlegt ter bevestiging dat O.F.D. verdacht wordt van het in brand steken van een ‘secret society bush’ in Dalakuru Village op 18.04.2008. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat

betrokkene een begeleidende brief van zijn advocaat R. W. dd.14.12.2011 voorlegt. Overwegende dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de (..)advocaat van betrokkene met dit documenten verder bouwt op zijn eerste asielrelaas, gelet het feit dat het CGVS en de RVV het asielrelaas van betrokkene als ongeloofwaardig bestempelde. Overwegende dat de advocaat van betrokkene in zijn begeleidende brief vermeld dat de zus van betrokkene overleden zou zijn ten gevolge van een besnijdenis en hierdoor bewust geworden zou zijn van de gevaren die samenhangen met deze traditie en de sensibilisering die hij wou starten. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering (dood van zijn zus) te staven. Overwegende dat het CGVS (dd. 24.11.2008, p.2) stelde dat: Verder bleek uw kennis betreffende het geheime genootschap Bondo en de besnijdenistraditie dermate gebrekkig, dat geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen als zou u zich actief hebben ingezet tegen deze praktijk en tegen de nakende besnijdenis van uw dochters.. Overwegende dat de RVV deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat deze begeleidende brief alsook vermeld dat het krantenartikel dat betrokkene naar voren bracht van dubieuze oorsprong is. Overwegende dat van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land verwacht kan worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt. Overwegende dat deze begeleidende brief vermeld dat door de besnijdenishut te vernielen de besnijdenis van de dochters van betrokkene daadwerkelijk vermeden zou geweest zijn. waardoor de tegenindicatie van het CGVS in verband met de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de betrokkene teniet gedaan zou zijn. Overwegende dat betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen om bovenstaande bewering te staven. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om te bewijzen dat zijn dochters niet besneden geweest zouden zijn. Overwegende dat deze informatie louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat deze begeleidende brief wordt gesteld dat de kennis van de Bondo rituelen van betrokkene inderdaad niet perfect zou zijn door dat het een geheime vrouwenvereniging zou betreffen.

Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat het CGVS (dd. 24.11.2008, p.2) stelde dat: 'Verder bleek uw kennis betreffende het geheime genootschap Bondo en de besnijdenistraditie dermate gebrekkig, dat geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen als zou u zich actief hebben ingezet tegen deze praktijk en tegen de nakende besnijdenis van uw dochters.'. Overwegende dat bovenstaande beweringen geen ander licht werpen op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat de begeleidende brief vermeld dat de definitie van het fenomeen van vrouwenbesnijdenis van de betrokkene verenigbaar zou zijn met de objectieve informatie die er over deze praktijk in Sierra Leone beschikbaar zou zijn. Overwegende dat deze informatie (objectieve informatie die beschikbaar zou zijn) louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat er in de begeleidende brief verklaard wordt dat de COI slechts een beperkte relevantie zou hebben voor de beoordeling van de asielaanvraag van betrokkene omdat er geen Poro in zijn dorp en bij zijn etnische groep zou zijn. Overwegende dat deze informatie (de afwezigheid van een Poro) louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat er in de begeleidende brief verklaart wordt dat volgens CESMYCO dd. 11.03.2009 anti-FGM advocates niet op bescherming kunnen rekenen in Sierra Leone aangezien er geen anti-FGM wetten zouden zijn waardoor betrokkene geen doeltreffende bescherming van de Sierra Leone overheid kan verwachten, nog over een relevant binnenlands vluchtalternatief zou beschikken. Overwegende dat betrokkene met bovenstaande kopieën van documenten de essentie van de beslissing van het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen. Overwegende dat er in de begeleidende brief verklaart wordt dat personen die zich verzetten tegen de sociale normen en praktijken van de traditionele gemeenschap vervolgd kunnen worden in het land van herkomst. Overwegende dat dit verder bouwt op het eerste asielrelaas van betrokkene, dat zowel door het CGVS als door de RW als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Overwegende dat bovenstaande documenten deze beslissing niet konden ombuigen. Overwegende dat er in de begeleidende brief verklaart wordt dat er in vergelijkbare dossiers ouders die vanwege hun verzet tegen de besnijdenis van hun dochter bloot gesteld werden aan vervolging omwille van hun politieke overtuiging. Overwegende dat dit verder bouwt op het eerste asielrelaas van betrokkene, waarbij het verzet van betrokkene tegen de besnijdenis van zijn dochters door zowel door het CGVS als door de RW als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Overwegende dat bovenstaande documenten deze beslissing niet konden ombuigen. Overwegende dat betrokkene een kopie van een brief van het BCHV voorlegt over de werking van het BCHV. Overwegende dat dit document geen ander licht werpt op de asielaanvraag van de betrokkene. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan:

*“o Schending art. 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
o Schending van art. 57/7ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
o Schending van artt. 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
o Schending van het redelijkheidsbeginsel, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op machtsoverschrijding.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

*“1. Overeenkomstig art. 51/8 Wet van 15.12.1980 is de bevoegdheid van verweerder louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3 Wet van 15.12.1980, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van diezelfde Wet.
Verweerder mag bij deze beoordeling niet zelf oordelen of de ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op schade kunnen gronden of niet.*

Zij kan enkel oordelen of er al dan niet gegevens in de zin van art. 51/8 Wet van 15.12.1980 worden aangebracht waardoor alsdan haar bevoegdheid is uitgeput.

Derhalve kan verweerder een tweede asielaanvraag niet weigeren om in overweging te nemen wanneer zij van oordeel zou zijn dat de nieuwe gegevens de beweerde vrees voor vervolging of het beweerde risico op ernstige schade niet kunnen gronden.

Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan niet gebeuren in de fase van de overwegingneming van een nieuwe asielaanvraag (RvS. 13 december 2011, nr.216.840: stuk 2).

2. Enkel het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om het vluchtelingenrelaas te beoordelen overeenkomstig art 57/7ter Wet van 15.12.1980 indien de vreemdeling niet in staat is om zijn relaas aan de hand van stukken te bewijzen.

3. Elke administratieve beslissing moet gegrond zijn op pertinente en toelaatbare motieven.

De uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte op een “afdoende” wijze de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4. Bovendien verbiedt het verbod op machtsafwending dat een overheidsorgaan zijn wettelijke voorziene macht zou misbruiken om bij te dragen aan een overheidsbeleid inzake vluchtelingen en vreemdelingen.

Terwijl

1. Verzoeker diende een nieuwe asielaanvraag in aangezien hij na het definitief afsluiten van de eerste asielaanvraag over nieuwe elementen beschikte welke zijn asielrelaas en zijn gegronde vrees voor vervolging verder staven.

Meer bepaald legt verzoeker een aantal nieuwe documenten over:

- schrijven dd. 19.10.10 tracingdienst Roe Kruis Vlaanderen (RKV)*
- attest opening opsporingsdossier dd. 22.10.09*
- e-mail verkeer dd. 21.01.11 en 02.02.11 tussen RKV en Sierra Leone Red Cross*
- attest dd. 01.12.10 politie Kabala*
- uittreksel geboorteregister kinderen verzoeker*
- medische attesten dd. 08.07.11*

Deze documenten — en de eraan ten grondslag liggende feiten — zijn nieuw en relevant voor de beoordeling ten gronde van de asielaanvraag. Bovendien dienen deze documenten verder op hun

inhoud te worden onderzocht, hetgeen enkel de bevoegdheid is van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verweerster was er derhalve toe gehouden om de asielaanvraag door te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Daarentegen gaat verweerster in de bestreden beslissing de nieuwe gegevens zelf inhoudelijk beoordelen om vervolgens te oordelen dat de aanvraag niet in overweging kan worden genomen. Nochtans is haar bevoegdheid beperkt tot het beoordelen of er al dan niet nieuwe gegevens worden overgelegd. Zij mag daarentegen niet de inhoud van nieuwe documenten gaan beoordelen, hetgeen zij in casu wel doet.

De Raad van State heeft in haar arrest dd. 13.12.11 (stuk 2) een beslissing van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin vernietigd aangezien laatstgenoemde impliciet maar zeker aannam dat verweerster een nieuwe asielaanvraag kan weigeren in aanmerking te nemen wanneer de nieuwe gegevens de beweerdte vrees voor vervolging of het beweerdte risico op ernstige schade niet kunnen gronden:

“Door ervan uit te gaan dat de minister of diens gemachtigde kan weigeren een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen wanneer het aangehaalde nieuw element niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beperkte beoordelingsbevoegdheid van het bestuur miskend en zodoende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden.”

In casu is de beslissing van verweerster gebaseerd op de steeds herhaalde argumenten dat de overgelegde documenten van dubieuze oorsprong zijn, kopieën zijn waarmee geen rekening kan worden gehouden omdat de authenticiteit en de oorsprong niet op een adequate manier kan worden beoordeeld, gesolliciteerd overkomen, geen licht werpen op eerder aangebrachte asielmotieven.

Derhalve gaat verweerster deze documenten aan de hand van de inhoud ervan en door toetsing aan het (oorspronkelijke) asielrelaas beoordelen op hun geloofwaardigheid.

Anderzijds oordeelt verweerster in de bestreden beslissing de argumenten in de begeleidende brief van Dhr. W. door o.m. te stellen dat deze brief gesolliciteerd overkomt terwijl deze begeleidende brief enkel aanvullende uitleg verschaft omtrent het vluchtrelaas alsook de gegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker.

Bovendien gaat verweerster ten gronde in op de argumentering van Dhr. W. omtrent de reden waarom verzoeker geen perfecte kennis heeft van de Bondo-rituelen.

De bronverwijzingen naar studies en artikels over vrouwenbesnijdenis en Bondo / Poro rituelen worden door verweerster als onbetrouwbaar afgedaan wegens louter steunend op ‘beweringen en veronderstellingen’:

“Overwegende dat de begeleidende brief vermeldt dat de definitie van het fenomeen van vrouwenbesnijdenis van de betrokkene verenigbaar zou zijn met de objectieve informatie die er over deze praktijk in Sierra Leone beschikbaar zou zijn. Overwegende dat deze informatie (objectieve informatie die beschikbaar zou zijn) louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat er in de begeleidende brief verklaard wordt dat de COI slechts een beperkte relevantie zou hebben voor de beoordeling van de asielaanvraag van de betrokkene omdat er geen Poro in zijn dorp en bij zijn etnische groep zou zijn. Overwegende dat deze informatie (over afwezigheid van een Poro) louter steunt op beweringen en veronderstellingen en bijgevolg niet als nieuw element beschouwd kan worden”

Hierdoor treedt verweerster in de beoordeling van de inhoud van de tweede asielaanvraag zodat zij haar bevoegdheid toegekend door art. 51/8 Vreemdelingenwet overschrijdt.

2. Verweerster schendt de formele motiveringsplicht door in de bestreden beslissing te oordelen dat (1) de overgelegde stukken niet als “nieuwe elementen” kunnen worden beschouwd alsook door (2) de haar door de Vreemdelingenwet toegekende beperkte beoordelingsbevoegdheid te omzeilen door te stellen dat de nieuwe aangehaalde feiten geen nieuwe elementen bevatten.

° Nochtans kan er geen enkel twijfel over bestaan dat de overgelegde documenten alsook de inhoud ervan wel degelijk als nieuwe elementen moeten worden beschouwd.

Met nieuwe elementen wordt bedoeld: gegevens die in de afgelopen asielprocedure niet konden worden aangebracht omdat men bvb. pas na het einde van de vorige asielprocedure in het bezit komt van documenten die de ingeroepen vrees voor vervolging aantonen.

Alle overgelegde documenten dateren van na 09.02.09, zijnde datum van afsluiten van de eerste asielprocedure.

Aangezien alle bij wet voorziene beroepsmogelijkheid tegen de negatieve beslissing inzake de eerste asielaanvraag reeds werden uitgeput en derhalve de eerste asielprocedure reeds volledig was afgesloten diende verzoeker noodgedwongen een nieuwe asielaanvraag te doen. Het is onbegrijpelijk dat verweerster de tweede asielaanvraag niet in overweging heeft genomen nu het om belangrijke bewijsstukken gaat, die zijn asielverhaal aannemelijk maken.

Het argument dat het kopieën geen bewijs vormen omtrent de waarachtigheid van de documenten snijdt werkelijk geen hout.

Minstens maken deze documenten alsook de aanvullende verklaringen welke verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag heeft afgelegd het asielrelaas plausibel.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling op zich kunnen gelden als voldoende bewijs van zijn / haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto — Vancouver, 1991,84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

Verzoeker heeft een zeer gedetailleerd relaas gegeven van de gebeurtenissen waarvoor hij Sierra Leone is ontvlucht.

Het staat buiten kijf dat de gebeurtenissen voldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om zich te kunnen beroepen op de in het vluchtelingenverdrag voorziene bescherming.

Door de oordelen dat de asielaanvraag louter steunt op beweringen en veronderstellingen en dus per definitie niet kunnen gelden als bewijs schendt verweerder art. 57/7ter van de Wet 15.12.1980 daar dergelijke beoordeling enkel tot de bevoegdheid van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen behoort.

Dergelijke beslissing van niet inoverwegingname is dan ook onredelijk.

Het middel is gegrond.

3. Indien de beslissing van weigering tot inoverwegingname wordt vernietigd, zal het bevel tot het grondgebied te verlaten gestoeld zijn op een beslissing welke (door deze vernietiging) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd. Mitsdien zal dit bevel eveneens moeten worden vernietigd.

Minstens zal het bevel om het grondgebied te verlaten moeten worden geschorst zolang geen beslissing werd genomen omtrent de regularisatieaanvraag."

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opgenomen bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Tevens wordt voor elk gegeven dat werd aangebracht uiteengezet waarom het geen nieuwe gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de

schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht *vergt in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van dezelfde wet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is hij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat de commissaris-generaal deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

2.5. In het kader van zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in het asielrelaas zoals aangebracht tijdens de eerste asielaanvraag met name dat hij Sierra Leone is ontvlucht omdat hij er in conflict was met zijn dorpsgenoten naar aanleiding van zijn verzet tegen de besnijdenis van zijn dochters waarbij de besnijdsters van het dorp was omgekomen toen hij de besnijdenishut in brand gestoken had. Verzoeker legt als nieuwe elementen voor zijn vrees “zoals ik al vermeldde tijdens mijn eerste asielaanvraag” volgende “nieuwe documenten” neer:

- schrijven dd. 19.10.10 tracingdienst Rode Kruis Vlaanderen (RKV)
- attest opening opsporingsdossier dd. 22.10.09
- e-mail verkeer dd. 21.01.11 en 02.02.11 tussen RKV en Sierra Leone Red Cross
- attest dd. 01.12.10 politie Kabala
- uittreksel geboorteregister kinderen verzoeker
- medische attesten dd. 08.07.11
- attest dd. 21.09.11 politie Makeni
- e-mailverkeer dd. 06 en 14.07.11 en 04.10.10 tussen BCHV en Sierra Leone Red Cross”

De asielaanvraag werd ongeloofwaardig bevonden en afgewezen omdat uit zijn verklaringen bleek dat verzoeker zijn activisme tegen de besnijdenisrituelen niet kon hardmaken nu hij opvallend onwetend was inzake de bondo-society en de vrouwenbesnijdenis en anderzijds het krantenartikel dat hij als bewijs had neergelegd klaarblijkelijk frauduleus voorkwam.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt dat zij “gaat ten gronde in op de argumentering van Dhr. W. omtrent de reden waarom verzoeker geen perfecte kennis heeft van de Bondo-rituelen” en “Hierdoor treedt verweerster in de beoordeling van de inhoud van de tweede asielaanvraag zodat zij haar bevoegdheid toegekend door art. 51/8 Vreemdelingenwet overschrijdt”, dient te worden vastgesteld dat uit de bepalingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens bovendien betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip ‘nieuwe gegevens’ houdt derhalve niet in dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

2.5.1. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij de gemachtigde van de Staatssecretaris verwijt te hebben nagegaan of de brieven, de documenten en de argumenten nieuwe elementen bevatten in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde kwam tot de vaststelling dat verzoeker in de begeleidende brief geen nieuwe elementen aanbracht. De brief vermeldt overigens zelf dat het “*enkel aanvullende uitleg verschaft omtrent het vluchtrelaas alsook de*

gegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker" en repliceert op de argumenten op grond waarvan de commissaris-generaal verzoekers eerste asielaanvraag heeft afgewezen. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag, te vergoelijken (RvS 14 september 2005, nr. 148.882; RvS 13 december 2005, nr. 152.608).

2.5.2. Waar verzoeker betwist dat fotokopieën geen bewijs vormen wijst de Raad op vaste rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie om geen bewijswaarde toe te kennen aan de fotokopieën die door de verzoekende partij werd neergelegd ook al werden deze doorgezonden door een plaatselijke afdeling van een organisatie met een goede reputatie te meer nu de bestreden beslissing dit verbindt aan de vaststelling dat de attesten van het politiekantoor feiten betreffen die in de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden en waarvan de Raad voor vreemdelingenbetwistingen oordeelde : *"De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen."*

Bovendien kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie gevolgd worden waar hij meent dat daargelaten dat de nieuwe stukken slechts fotokopieën zijn *"waarvan de authenticiteit niet wordt aangetoond"*, deze hoe dan ook *"geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn asielrelaas"*. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie stelt in verband met de neergelegde stukken over verzoekers dochters en oom (de uittreksels uit het geboorteregister, de documenten van het Rode Kruis inzake de opsporing van zijn dochters en de medische attesten) opnieuw vast dat deze geen ander licht werpen op het asielrelaas te meer verzoeker *"geen enkel begin van bewijs voorlegt om te bewijzen dat zijn dochters niet besneden geweest zouden zijn"*. Aldus stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie geenszins onredelijk geoordeeld heeft dat uit de nieuwe stukken die verzoeker neerlegde geen ernstige aanwijzingen kunnen blijken voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet juist of kennelijk onredelijk is, noch dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet, dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen regelt, wijst de Raad er wederom op dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat een correcte toepassing van de ter zake geldende bepalingen ertoe leidt dat in het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen en dus niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij geen correcte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zodat een schending van artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet thans niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereiden of zich zou gebaseerd hebben op incorrecte feiten.

2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De Raad stelt vast, na de bespreking onder het eerste middel en in het kader van zijn wettigheidscontrole, dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Het eerste middel is niet gegrond.

3. Verzoeker roept als tweede middel de *“Schending van het beginsel van behoorlijk beheer en machtsoverschrijding”* in.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat

De handtekening van verweerster is een substantieel vormvoorschrift.

Het manuele karakter vormt een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening zodat geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken en andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt. De afdruk van een ingescande handtekening kan veeleer met een kopie worden gelijkgesteld, doch geldt niet als een manuele handtekening.

Overeenkomstig het arrest dd. 08.05.09 van de Raad van State is een beslissing van verweerster nietig wegens een substantieel vormgebrek wanneer de handtekening van de gemachtigde ambtenaar op de beslissing werd ingescand (R.v.St. 8 mei 2009, nr. 193.106, niet gepubliceerd).

Terwijl

Tot bewijs van het tegendeel ervan moet worden uitgegaan dat de handtekening op de bestreden werd ingescand. Overeenkomstig voormelde rechtspraak van de Raad van State behoort het immers aan verweerster om aan te tonen dat de handtekening niet werd ingescand.

In casu werd de bestreden beslissing noch handmatig noch elektronisch ondertekend door de gemachtigde ambtenaar van verweerster. Er is daarentegen enkel sprake van een ingescande handtekening. Mitsdien schendt de bestreden beslissing het beginsel van behoorlijk beheer en overschrijdt verweerster de haar krachtens de Wet en bijzondere rechtsregels toegekende macht.

Het middel is gegrond.”

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat de bestreden beslissing werd genomen door de daartoe bevoegde ambtenaar, maar enkel het niet manueel karakter van de handtekening betwisten.

De bestreden beslissing vermeldt: *“De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, R.M., Attaché”*.

Het wordt niet betwist dat de handtekening aangebracht op de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670).

De vraag rijst op welke wijze de gescande handgeschreven handtekening die figureert op de bestreden beslissing op juridisch vlak dient beschouwd te worden. Hoewel de wet van 9 juli 2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) nergens bepaalt dat deze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uit gegaan te worden dat het geschetste juridische kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie-dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd wordt *“de onzekerheid over het juridisch statuut van elektronische handtekeningen weg te nemen en zodoende de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen.”* (Parl.St. Kamer 1999-

2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.5). Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventueel aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van de elektronische handtekening in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Uit artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kan afgeleid worden dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector. Alleszins is het zo dat het non-discriminatiebeginsel vervat in artikel 4, §5 van de wet van 9 juli 2001 (zie verder), dat de omzetting vormt van artikel 5.2. van de Richtlijn 1999/93/EG van het Europees parlement en de Raad van 13 december 1999 betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen, van toepassing is op elektronische handtekeningen die gehanteerd worden in de publieke sector (*cf.* studie voor de Europese Commissie uitgevoerd door J. Dumortier e.a, "The Legal and market aspects of electronic signatures- Legal and market aspects of the application of Directive 1999/93/EC and practical applications of electronic signatures in the Member States, the EEA, the Candidate and the Accession countries", waarin in de rubriek "Recommendations" (Aanbevelingen) het volgende gesteld wordt: "*Member States should be made aware that the non-discrimination rule of art. 5.2. of the Directive applies not only to the private but also to the public sector.*" (http://ec.europa.eu/information_society/eeurope/2005/all_about/security/electronic_sig_report.pdf)).

Het wordt niet betwist dat de gescande handgeschreven handtekening geen geavanceerde elektronische handtekening met gekwalificeerd certificaat is (in de rechtsleer ook omschreven als gekwalificeerde elektronische handtekening), die conform artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 gelijkgesteld wordt met een handgeschreven handtekening. De verwerende partij kan dan ook niet verweten worden geen erkenning of certificaat bij te brengen die gepaard gaan met het gebruik van voormelde handtekening. Het betreft evenmin een geavanceerde elektronische handtekening zoals RvV 74 484 - Pagina 8 omschreven in artikel 2, 2° van de wet van 9 juli 2001. Uit de rechtsleer volgt duidelijk dat de vereiste van aanmaak met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden, de techniek van de symmetrische of asymmetrische encryptie vereist die het gebruik impliceert van een sleutel of meerdere sleutels (een publieke en private sleutel). Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een geavanceerde elektronische handtekening dienen te bevatten.

Artikel 2, 1° van de wet van 9 juli 2001, dat de omzetting vormt van artikel 2.1. van de bovenvermelde Richtlijn 1999/93/EG, omschrijft een elektronische handtekening als "*gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.*"

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: "*De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.*" (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001 p. 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- "*Deze definitie is zeer ruim en technologie-neutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).*" (G. Somers en J. Dumortier, *Elektronische post juridisch bekeken*, Die Keure, Brugge, 2007, p.35);
- "*Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst.(...) Het begrip "elektronische handtekening is technologie-neutraal. Elke techniek die een*

substituut voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.” (J. Dumortier en S. Van Den Eynde, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, *Computerrecht*, 2001, nr. 4, p.185);

- “Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening(...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.” (P. Van Eecke, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551); - J. Vandendriessche geeft in *Praktijkboek - Recht en internet*, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10), als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: “Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. RvV 74 484 - Pagina 9 Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.” - Ook volgens S. De Backer is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (De juristenkrant, 18 november 2003, afl.78, p.1);

- “Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening.” (P. Van Eecke, “Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven”, in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel*, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259); - “Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of asymmetrische encryptietechnieken.” (R. De Corte, “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld”, in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld*, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.).

Op de website van de Belgische overheid wordt de volgende definitie verstrekt van de elektronische handtekening: “de gewone ‘elektronische handtekening’ toont aan dat twee groepen gegevens met elkaar verbonden zijn. Een gewone elektronische handtekening kan zich op vele manieren manifesteren en omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken die het bewijs van identiteit mogelijk maken. Een naam onder een e-mail, een elektronisch adreskaartje of een gescande handgeschreven handtekening zijn bijvoorbeeld typische vormen van een elektronische handtekening.” (http://eid.belgium.be/nl/binaries/FAQ_NL_tcm147-22451.pdf).

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient beschouwd te worden als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument.

Artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantieverlener afgegeven certificaat, of
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- “Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als

hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14);

- “De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatieinstantie in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.14); RvV 74 484 - Pagina 10;

- “Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan.” (Parl.St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc. 0322/001, p.25).

Uit het bovenvermelde volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan ontzegd worden en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan beschouwd worden indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening wordt toegekend. De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. Dumortier en S. Van Den Eynde, “*De juridische erkenning van de elektronische handtekening*”, in *Computerrecht* 2001/4, p.187).

Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing geïdentificeerd worden, namelijk attaché R.M., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché R.M. zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Dat verzoeker geen deel uitmaakt van het elektronisch verkeer, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd noch dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK